

บทนำ

“ฉันว่ามันเป็นไปได้ยากแล้วละ ที่จะตั้งต้นสร้างโรงไฟฟ้า
นี่ต่อ”

พัทธดนย์ให้ข้อสรุปแก่เพื่อนที่เป็นเสมือนเจ้านาย ขณะที่คนฟัง
นั่งหน้าเครียด คิ้วเข้มเคลื่อนไหวเข้ามาชนกันจนเกิดรอยหยักที่หัวคิ้ว ส่ง
ให้เจ้าตัวคู่นำเกรงขามมากขึ้นไปอีก

เจ้าของร่างสูงเอนตัวพิงพนักเก้าอี้ เท้าข้อศอกข้างหนึ่งกับโต๊ะ-
ประชุม ยกขาขึ้นไขว่ห้าง ท่าทางสบายๆ แต่กลับสร้างความอึดอัด
อย่างประหลาด คงเป็นเพราะใบหน้านัยบเหมือนยักษ์กับแววตาเครียด
ขริมนั้นแผ่วรังสีเย็นเยียบจนทำให้ที่ประชุมเสียวกริบเป็นป่าช้า

แดนดินเป็นนักธุรกิจรุ่นใหม่ທີ່ประสบความสำเร็จตั้งแต่อายุ
ยังน้อย เขาก่อตั้งบริษัทเกี่ยวกับการผลิตพลังงานไฟฟ้า ร่วมมือกับ
รัฐบาลในฐานะผู้ประกอบการเอกชน ผลิตพลังงานไฟฟ้าจากพลังงาน
ธรรมชาติหลากหลาย ทั้งแสงอาทิตย์ พลังงานลม และพลังงานน้ำ แต่
โรงไฟฟ้าแห่งใหม่ที่สัมปทานได้นั้นผลิตกระแสไฟฟ้าจากพลังงาน
ถ่านหิน ขณะที่การก่อสร้างดำเนินไปมากกว่าห้าสิบล้านดอลลาร์ บริษัท
กลับถูกต่อต้านจากประชาชนในพื้นที่ ทำให้โครงการต้องหยุดชะงัก
กลางคัน

หนทางดูเหมือนว่าจะไม่ง่ายเลยที่จะสร้างโรงไฟฟ้าต่อจนเสร็จ เพราะขณะที่พวกชาวบ้านชุมนุมเรียกร้องให้ยกเลิกการตั้งโรงไฟฟ้านั้น อาทิตย์ สุริยะสกุล เจ้าของไร่องุ่นที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และเป็นคนที่ชาวบ้านให้ความนับถือถูกลอบยิงขณะกำลังพูดคุยกับผู้ชุมนุมเรื่องแนวทางการเรียกร้องสิ่งที่ต้องการ

ที่บอกว่ายากนั้น เป็นเพราะว่าแดนดินได้ตกเป็นผู้ต้องสงสัยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และมีแนวโน้มว่าโครงการก่อสร้างครั้งนี้อาจต้องชะงักถาวร

แน่นอนว่าคนอย่างแดนดินไม่มีวันยอม เขาต้องก้าวไปข้างหน้า ไม่เคยถอยหลังหรือหยุด ไม่สู้ต่อ ฉะนั้นคำพูดที่บอกให้ยกเลิกนั้นจึงเป็นเสมือนคำหยابสำหรับเขา

“ทุกคนออกไปก่อน”

พอสิ้นสุดประโยค ทุกคนในที่ประชุมต่างก็พ่นลมหายใจออกมาด้วยความโล่งอก คณะกรรมการพร้อมใจกันขยับตัวลุกจากเก้าอี้โดยไม่รอให้พูดซ้ำสอง รวมทั้งพัทรดนัยด้วย

“ยกเว้นแก ไอ้दनย”

หนุ่มหน้าไทยแท้วัยสามสิบสองปีถึงกับกลอกตา ก่อนทรุดกายนั่งลงที่เก้าอี้ตามเดิม ยกมือสองข้างขึ้นเป็นสัญญาณว่า ‘มีอะไรก็พูดมาเลย’

“ฉันลงทุนไปเยอะ ไม่ยอมให้มันพังง่ายๆ แค่นี้หรอก” แดนดินกอดเสียงต่ำ หรีดาลงอย่างใช้ความคิด

พัทรดนัยทำหน้าเมื่อย เขายอมรับว่าการล้มเลิกการก่อสร้างโรงไฟฟ้าครั้งนี้จะสร้างความเสียหายมหาศาล แต่เพราะข่าวการลอบยิง อาทิตย์ สุริยะสกุล ขณะอยู่ในกลุ่มผู้ประท้วงทำให้การสร้างโรงไฟฟ้าแห่งนี้ได้รับความสนใจจากสื่อเป็นจำนวนมาก รวมทั้งมีกระแสต่อต้านด้านลบในแง่ว่าโรงไฟฟ้าจะสร้างมลพิษให้แก่ประชาชน

และกระทบต่อพืชผลทางการเกษตร แน่แน่นอนว่าชาวยังเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแดนดินซึ่งเป็นผู้ต้องสงสัยจนถึงขนาดขุดคุ้ยประวัติมาอ่านออกสื่อติดกันตลอดทั้งสัปดาห์ ดังนั้นการตั้งต้นสร้างโรงไฟฟ้าต่อไปอาจทำให้ทุกอย่างพังครืนลงมาจนเสียหายไปมากกว่าที่เป็นอยู่

“แล้วแกจะทำยังไง ในเมื่อตอนนี้แกกำลังตกเป็นผู้ต้องสงสัยคดียิงนายอาทิตย์ ศาลยังไม่ตัดสิน หมอนั่นเป็นคนดังของจังหวัดนี้ตระกูลของเขาเป็นที่นับหน้าถือตา คราวนี้ชาวบ้านเขาไม่ได้เกลียดแกแค่เรื่องโรงไฟฟ้าทำลายธรรมชาติอะไรนั่นแล้ว แต่เขามองว่าแกเป็นไอ้ชั่วที่ไปยิงคนดีของเขา”

“ฉันรู้ว่าโรต่วันนายมีอิทธิพลกับคนที่นี่ ดังนั้นฉันต้องเข้าไปตีสนิทเพื่อใช้เส้นสายแล้วหาความชอบธรรมในการทำโรงไฟฟ้าต่อไป”

“จะไปตีสนิทด้วยวิธีไหนล่ะวะ ตอนนี้เขาคิดว่าแกพยายามฆ่าเขา”

“ก็เข้าไปจีบ...”

“แกจะจีบนายอาทิตย์นั่นหรอ เขาเพิ่งแต่งงานนะไว้อย่ามีเมียเป็นตัวเป็นตนแล้วด้วย เขาไม่ชอบผู้ชาย”

“แกจะบ้าหรือไงวะ ใครจะไปจีบผู้ชายเล่า” แดนดินทำหน้าแข็งเหนียวหนำกับสติปัญญาของเพื่อนเหลือเกิน “คนที่ฉันจะจีบ คือเพื่อนของเมียหมอนั่นต่างหาก”

แดนดินไม่ได้คิดตื้นๆ หรือคิดอย่างไม่มีเหตุผล แต่เขาให้คนของเขาตามสืบจนแน่ใจว่าไม่มีแผนใดจะดีมากกว่าแผนนี้อีกแล้ว การเข้าหาผู้หญิงเป็นสิ่งที่เขาถนัดและทำสำเร็จมาแล้วทุกครั้ง แน่แน่นอนว่าครั้งนี้ก็เช่นกัน

“เฮ้ย!” พัทธดนย์ตกใจหนักมากจนหน้าเปลี่ยนสี “นี่แกจะใช้วิธีเลวๆ แบบนี้จริงหรอวะ”

“แล้วที่ผ่านมา ฉันดูเป็นคนดีนักหรือไงอะ”

คำพูดของเพื่อนทำให้พัทรดนัยนิ่งไป ไข่แล้ว! ถ้าโลกนี้แบ่งคนเป็นสองประเภทคือคนดีกับคนเลว แดนดินก็อยู่ฝั่งคนเลวแบบไม่ต้องเสียเวลาใช้ตาชั่งวัดเลย

“มันจะได้ผลเหรวะ”

แดนดินไม่ตอบในทันที เขานิ่งไปครู่หนึ่งอย่างใช้ความคิด ผู้หญิงอย่างปณศรไม่ใช่ของยากสำหรับเขา ตรงกันข้าม เธออาจจะง่ายมากเสียด้วยซ้ำ แค่ใช้วิธีการจีบขั้นพื้นฐานธรรมดา...ก็ไปไหนไม่รอดแล้ว

“หี! คอยดูก็แล้วกัน...”

1

งกกับประหยัดแค่เส้นบาง ๆ

“ใช้เงินให้มันเบาๆ หน่อยไอ้คน มีเงินแล้วต้องรู้จักเก็บ จำไม่ได้หรอกว่าตอนลำบากมันเป็นยังไง” บัณศรบนยาวมารวมหัวโหม่งแล้ว หลังจากที่เห็นว่าเพื่อนเปลี่ยนกระเป๋าใบใหม่ที่เพิ่งซื้อไปไม่ถึงสามเดือน

โกคินทำหน้าเมื่อย ทั้งที่เตรียมใจไว้แล้วว่าต้องถูกเพื่อนบ่นแน่ๆ แต่ไม่คิดว่าจะขยับขั้นขึ้นสูงมาอีกนิด เขาจะยกมือไหว้แล้วเรียกแม่แล้ว

“จำ แม่สาวใช้เงินเป็น แม่คนประหยัดมัธยัสถ์”

“ยังจะมาประชดประชันอีกนะ แกคิดบ้างมั๊ยว่าของที่แกขายอาจจะเจ๊งเข้าสักวันนะ”

“ตบปาก พูดจาไม่เข้าหูเลยนะไอ้หนูน เรื่องแบบนี้เขาไม่ให้พูดเขาถือ”

บัณศรพ่นลมหายใจออกมาอย่างเหนื่อยหนัก อันที่จริงเธอไม่ควรไปเสียเวลากับคนอย่างโกคิน เพราะเห็นได้ชัดว่าเพื่อนเธอไม่ใช่แค่บัวได้ดม แต่เป็นบัวได้แก่นโลก ลึกกว่าชั้นลาวา ยากเกินจะดึงให้พ้นน้ำได้

“แกอย่ามาด่าฉันด้วยสายตาแบบนี้ดีกว่านะไอ้หนูน คิดหรือว่าฉันไม่รู้ว่แกกำลังว่าฉันเป็นบัวได้น้ำ” โกคินหรีตามองเพื่อนอย่าง

รู้ทัน เพราะบัณฑิตบ่นประจำว่าบัวมีสี่เหล่า และเขาก็ไม่มีวันโผล่พ้นน้ำ

“เปล่า ฉันไม่ได้ว่าแกเป็นบัวได้น้ำ แต่ว่าแกเป็นบัวได้เปลือกลอก
บัวเต่าถุย เต่ากินไปแล้วยังต้องคายออกมาเพราะกระเดือกไม่ลง”

“โอ้โฮ! น้องเพื่อนคนนี้ ช่างสรรหาคำด่าเนอะ”

บัณฑิตร้านจะพูดอะไรต่อไปอีก กับพฤติกรรมใช้เงินสุรุ่ยสุร่าย
ของเพื่อนรักนั้นคงจะเป็นปัญหาเข้าสักวัน เธอกับโกคินสนิทกันมา
ยาวนาน ถ้านับปีนี้ก็เข้าปีที่หกแล้ว พื้นฐานเดิมทั้งเธอและเพื่อนต่าง
มาจากครอบครัวที่ค่อนข้างลำบากยากเข็ญ โกคินเป็นเกย์หนุ่มน้อย
ที่มาเรียนมหาวิทยาลัยปีแรกมารดาก็เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง ไม่มีแม้แต่
เงินจัดงานศพให้มารดาด้วยซ้ำ ส่วนเธอเติบโตขึ้นในครอบครัวของ
ผู้ประกอบการซึ่งรับเธอมาจากสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า พ่อแม่บุญธรรม
ของเธอประกอบกิจการขายราดหน้าผัดไทย จึงถูกเลี้ยงดูเสมือน
พนักงานล้างจาน และค่อยไต่เต้ามาเป็นพนักงานเสิร์ฟในภายหลัง

เมื่อแรกมาอยู่บ้านพ่อแม่บุญธรรมนั้นเธอเป็นเพียงเด็กอายุ
แปดขวบ จำความได้ว่าพอก้าวเข้าไปในอาคารพาณิชย์เก่าๆ ย่าน
ตลาดสดแห่งหนึ่ง เธอก็เริ่มมีหน้าที่ให้รับผิดชอบ กลางวันไปเรียน
ตกเย็นช่วยงานที่ร้าน กว่าจะได้นอนก็ห้าทุ่มเที่ยงคืน ตื่นตอนตีห้าไป
ช่วยจ่ายกับข้าว กลับมาอาบน้ำแต่งตัวไปโรงเรียน เป็นกิจวัตรเช่นนี้
ทุกวัน จนเธอแทบไม่รู้จักเลยว่าโทรทัศน์หน้าตาเป็นอย่างไร ของเล่น
ที่เพื่อนมีกันเรียกได้ว่าไม่ต้องหวัง ชีวิตถูกบีบคั้นให้อยู่ในกรอบแคบๆ
มาตลอด

จนตอนนี้...เธอได้รับอิสรภาพอย่างที่เราเห็นก็ยังไม่รู้ว่าอะไรจะ
หรือสมเพชดี เพราะเธอถูกไล่ออกจากบ้าน ตัดขาดความเป็นครอบครัว
อย่างสิ้นเชิงแล้ว

เมื่อตอนอยู่บ้านพ่อแม่บุญธรรม เธอได้เรียนรู้ความยากลำบาก
ในชีวิต แต่พอออกมาจากบ้าน สิ่งที่เราเรียนรู้คือความอดอยาก ซึ่งมัน

เลวร้ายกว่ามาก

ต่อสู้กับโรคินมาด้วยกันจนตอนนี้เกย์หนุ่มน้อยผู้ไม่มีจะกินในอดีตได้กลายเป็นเกย์สายเปย์ และเธอได้รับความช่วยเหลือจากวันฟ้าใหม่ เพื่อนสาวเศรษฐินีที่ตอนนี้แต่งงานกับอาทิตย์ เจ้าของไร่รุ่งนทีใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ให้เธอได้มีร้านขายแคคตัส

ถึงแม้จะมีธุรกิจเล็กๆ เป็นของตัวเองพอเลี้ยงปากเลี้ยงท้องได้ แต่ชาตินี้เธอก็ไม่มีวันลืมความยากลำบากที่ต้องเผชิญมาก่อนหน้านี้ได้จนวันตาย

“ฮึบ!” ปณศรบตบโต๊ะดังปังก่อนลุกขึ้นยืน มองไปข้างหน้าด้วยแววตามุ่งมั่น

โรคินที่กำลังตอบแชตลูกค้าอยู่ถึงกับผงะเพราะอาการพรวดพราดของเพื่อน เกย์หนุ่มเงยหน้ามองคนที่มีอาการประหลาดอย่างรุนแรง “อะไรของแก!”

“แกจ๋าไฉนจะไฉ่คิน ชีวิตนี้ฉันจะไม่กลับไปอดอยากอีกแล้ว ฉันจะเก็บทุกบาททุกสตางค์ที่หาได้ ไม่ยอมให้เรื่องไร้สาระมาทำให้เงินฉันกระเด็นออกจากกระเป๋าแม้แต่แดงเดียว ฉันจะทำงานให้มากขึ้น หนักขึ้น ตั้งแต่เช้ามีดยันค่ำ ไม่มีวันหยุด แม้แต่วันนักขัตฤกษ์ก็จะมีทำ”

“โอ๊ย! จะบ้าหรือไงไฉ่หนูน” โรคินถึงกับลุกขึ้นยืนบึ้ง “ทางสายกลางนะ รู้จักมั๊ย ตามหลักพระพุทธศาสนา สุดโต่งไปทางใดทางหนึ่งมันไม่ดี ช่วยเดินทางสายกลางหน่อยเถอะ เอาแต่พอดี”

“แกไม่ต้องมาสอนฉันเลย...”

“ไม่สอนหรอก ฉันไม่ต้องสอนแก แกไม่ต้องสอนฉัน แต่ว่าเราต้องไปหาอะไรกินกันได้แล้ว หิวจะตายอยู่แล้ว”

คนอีกเหมเหมือนกำลังป็นยอดเขาต้องหล่นตู่บลงมาเมื่ออีกฝ่ายเปลี่ยนเรื่องกะทันหัน ใบหน้าที่มีแก้มมากของสาวอวบต้องยับยั้ง

“ไฉ่คิน หิวไม่รู้เวล่ำเวลานะแฉะ”

“กินส้มตำเหาะ ร้านป่าแก้วปิ้งไก่เจ้าเก่า”

ปณศรยิ่งหงุดหงิดมากไปใหญ่ที่เห็นว่าโกคินไม่ยอมสนใจสิ่งที่เธอพูด แต่ก็รู้ว่ามาอีกรอบนี้ก็ยากที่จะพาเข้าเรื่องเดิมได้ ดังนั้นก็คงต้องไหลตามน้ำไป

“ไม่เอาหรอก อาหารตามสั่งดีกว่า แค่จานเดียวสี่สิบบาท ถ้าไปกินส้มตำก็ต้องสั่งลาบ ต้มแซ่บ คอหมูย่าง ใช้อย่างอีก เปลือง!”

“ฝากแต่งกวาดูร้านสักชั่วโมงนะ ฉันอยากกินตำปูปลาร้าแซ่บๆ”

โกคินพูดแล้วหันไปเรียกแต่งกวา พนักงานสาวหนึ่งเดียวของร้านมาสั่งงานให้เสร็จสรรพ พร้อมติดสินบนด้วยส้มตำไก่ย่าง ก่อนหันไปคว้ากุญแจรถแล้วเดินออกไปรอนำร้านโดยไม่ฟังเพื่อนพูดอะไรอีก

“ไอ้คิน คิดจะฟังกันบ้างมั้ยะ”

เรื่องราวผ่านมากเกือบสองเดือนแล้ว แต่คดีียงนายอาทิตย์

ดูจะคาราคาซังไปอีกนาน สังเกตได้ว่าร้านรวงย่านนี้ยังพูดถึงเรื่องดังกล่าวกันอย่างหนาหู

เริ่มต้นจากเหตุการณ์ที่ชาวบ้านในอำเภอรวมตัวกันประท้วงให้ล้มเลิกการก่อสร้างโรงไฟฟ้าถ่านหินที่ได้รับสัมปทานจนก่อสร้างไปแล้วกว่าครึ่ง เพราะผลกระทบด้านมลพิษอาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพและผลผลิตทางการเกษตร ตอนนั้นชาวบ้านได้กดดันขอร้องให้ อาทิตย์ สุริยะสกุล เจ้าของไร่ตะวันฉาย ผู้ประกอบการด้านเกษตรกรรมรายใหญ่ของจังหวัดเข้าไปเป็นตัวแทนในการเจรจา

อันที่จริงคนกดดันน่าจะเป็นวันฟ้าใหม่ ว่าที่ภรรยาของอาทิตย์ ในขณะที่นั้นมากกว่า เพราะแม้แต่เพื่อนอย่างปณศรกับโกคินก็ถูกปลุกจิตวิญญาณแห่งนิสิตคณะเกษตรให้ออกมาลุกขึ้นสู้เพื่อพิชิตผลทางการเกษตรครั้งนี้ด้วย ทั้งที่ไม่ได้เกี่ยวกับตัวเองเลยสักนิด

ขณะที่การชุมนุมเริ่มยืดเยื้อ อาทิตย์ถูกกระสุนปืนปริศนายิงเข้า

ที่แขน เรื่องราวที่กำลังวุ่นวายไม่มีที่ท่าว่าจะหาข้อยุติได้นั้นต้องชะงักลงเพราะสื่อให้ความสนใจมาก ต่างวิเคราะห์กันไปตามๆ นานาว่านี่อาจเป็นการประสงคต่อชีวิต และผู้ต้องสงสัยจะเป็นใครไปไม่ได้เลยนอกจาก แดนดิน วิริยะไพศาล เจ้าของโรงไฟฟ้าถ่านหินนั่นเอง

“สอบพยานไปหมดอำเภอก็จับคนร้ายไม่ได้ ไม่รู้จะสอบไปทำไมถามเด็กอมมือเด็กมันยังรู้เลยว่าคนยังเป็นใคร” ชายวัยกลางคนหนึ่งในลูกค้าร้านส้มตำเปิดประเด็นหลังจากภาพในโทรทัศน์ตัดภาพข่าวเข้าโฆษณา

ผู้ประกาศเล่าความคืบหน้าของคดีที่ดูเหมือนว่าจะไม่จบลงง่ายๆ เพราะหลักฐานที่มีอ่อนเกินไป ปัดศรแอบคิดว่าแม้ตำรวจจะจับคนร้ายไม่ได้ แต่ชาวบ้านแถบนี้ก็กลายเป็นผู้พิพากษา ทำการตัดสินคดีไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“ก็อย่างที่คุณเขบอกนั่นแหละ ว่าคุณมีไว้ซึ่งคนจน คนรวย ร้อยล้านพันล้าน ใครจะไปทำอะไรได้” แม้คำสัมภาษณ์มาออกความเห็นอย่างปลงๆ

“สงสารก็แต่นายอาทิตย์ พ่อคุณเอ๊ย! ทำดีช่วยพวกเราแท้ๆ ต้องมาถูกคนเลวลอบทำร้าย”

“เอาเถอะ คดียังไม่สิ้นสุดก็อย่าเพิ่งหมดหวังไปก่อน เพราะถ้าจะบอกว่าคนที่ยิงนายอาทิตย์รวยล้นฟ้าจนใครทำอะไรไม่ได้ นายอาทิตย์ก็ไม่ใช่ว่าสี่ตาसानะ คงไม่ยอมให้เรื่องจบลงง่ายๆ ถ้ายังจับคนยิงไม่ได้ ยังไงฉันก็ยืนอยู่ข้างนายอาทิตย์ จะประท้วงไม่ยอมให้สร้างโรงไฟฟ้านั่นแน่นอน” หญิงสาววัยรุ่นเอ่ยอย่างมาดมั่น

“นั่นนิด ออย่าออกตัวแรงไป” หญิงสาววัยต้องชะงักมือที่กำลังปั้นข้าวเหนียว “เดี๋ยวเองจะถูกเป่าขมับ ตายไม่รู้ตัว”

“อะไรป้า ฉันจะถูกเป่าขมับได้ยังไง” หญิงสาวชื่อนิดทำเสียงสูงทำหน้าตาเลิกลักด้วยความหวั่นใจ

“ก็แกไม่เห็นหน้าตาเขารึ ผู้ชายที่บึงการฆ่านายอาทิตย์นะ”

“เห็น” นิดตอบในทันที “หล่อดีนะป้า”

“นี่ หล่อมันจะไปดีได้ยังไงเล่าวะ คุณลักษณะโง่งมยิ่ง ฟันธงเลย่ว่าใจอำมหิต ใครลองได้ไปยุ่มย่ามทำให้ระคายใจ...ตายไม่รู้ตัว”

“เอือก!”

ไม่ใช่ชนิดที่กลิ่นน้ำลายอีกใหญ่อย่างยากลำบาก แต่เป็นใครอีกคนที่แอบฟังอยู่พักใหญ่

“เป็นอะไรของแกไอ้หนูน ทำหน้าตาเหมือนกำลังจะถูกฆ่าแกง” โภคินนั่งอยู่ตรงข้ามถามขึ้นเพราะเห็นสีหน้าของเพื่อนไม่สู้จะดี

ปณศรคว่ำแกว่น้ำขึ้นมามีอีกใหญ่ ชับไล่อารมณ์ปั่นป่วนที่พานทำให้ท้องไส้บิดไปหมด เรื่องสายตาอำมหิตของผู้ต้องสงสัยยังนายอาทิตย์นั้น...เธอจำได้แม่นยำกว่าใคร แม้แต่คำพูดของเขา

‘ผมว่าวันนี้ถูกชะไม่ค่อยดีแล้ว เอาไว้พรุ่งนี้ค่อยมาเยี่ยมใหม่ก็แล้วกัน สวัสดีครับ’

คำพูดของแดนดินหลังจากเธอชุ่มซำทำชาไข่มุกหกใส่เขาจนเปียกชุ่มไปทั้งตัวในวันที่ชายหนุ่มมาเยี่ยมอาทิตย์ที่โรงพยาบาลยังดังก้องอยู่ในหัวเธอจนถึงตอนนี้ ทั้งที่ผ่านมาหลายเดือนแล้ว แต่มันยังชัดเจนเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน

“แกจำสายตาเขาตอนที่มองฉันไม่ได้หรือ ถ้าเขาฆ่าฉันได้คงฆ่าไปแล้ว” ปณศรกระซิบเสียงเบากับเพื่อนแค่สองคน ไม่ให้คนอื่นได้ยิน

“จำได้” โภคินตอบเสียงกระซิบตาม เรื่องวันที่เพื่อนทำชาไข่มุกหกใส่แดนดินจนเปียกโชกไปทั้งตัว...ใครจะไปลืมได้ลง ความชุ่มซำเกิมนุชยกปกติแบบนั้นเกิดขึ้นได้ง่ายๆ หรือไงกัน ถ้าไม่ใช่ปณศรคนนี้แล้วก็ไม่มีใครทำได้แน่นอน “แต่ใครจะไปฆ่าคนเพียงเพราะคนคนนั้นทำน้ำหกใส่กันเล่า ถ้าไม่โรคจิต”

“ก็ไม่แน่ว่าเขาอาจจะมีอาการทางจิตก็ได้ ขนาดพี่อาทิตย์ของ

“ไฉ่เป้งยังถูกยิงมาแล้ว”

“แล้วแกู้ได้ไงว่าเป็นฝีมือคุณเจ้าของโรงไฟฟ้านั่น ตำรวจยังหาหลักฐานไม่ได้เลย แบบนี้เขาเรียกว่าปรัปรั”

“ไม่รู้สิ แต่ตั้งแต่ที่โรงพยาบาลวันนั้นฉันก็หลอนมาจนถึงวันนี้ เสียวลหลังเหมือนกับว่าเรื่องระหว่างฉันกับเขาจะไม่จบลงง่ายๆ”

บ๊อดสรไม่ได้พูดเป็นนิยาย อะไรวางอย่างบอกกับเธอแบบนั้นจริงๆ อาจจะเรียกว่าลางสังหรณ์ สัมผัสที่หก หรืออะไรก็แล้วแต่ ไม่รู้ด้วยว่าดีหรือร้าย ได้แต่ภาวนาขอให้สิ่งที่เธอกำลังคิดเป็นเรื่องเพื่อเจ้าที่เธอคิดไปเอง

“เพื่อเจ้า” โภคินตัดสินใจให้เหมือนอ่านใจเธอออก แต่ถึงอ่านไม่ออกก็คงเดาได้ เพราะคบกันมายาวนานขนาดนี้ ไม่ต้องมองตาก็อรู้ว่าคิดอะไรอยู่

“ไม่รู้ เธอเป็นว่าฉันไม่อยากพบ ไม่อยากเจอ ไม่อยากเห็นหน้าเธออีก”

“แล้วใครว่าแกจะได้เจอเธออีกล่ะ ทำอย่างกับคนระดับนั้นเดินมาให้เจอง่ายๆ อย่างนั้นแหละ” เจ้าของโบหน้าหวานเกินชายกลอกตาทำหน้าเหนื่อย

บ๊อดสรหน้าจ้ำเพราะเพื่อนทำเหมือนว่าเธอไร้สาระเต็มที่ หญิงสาวเลิกพูดแล้วตักอาหารกินต่ออย่างเนือยๆ

“อ่าว! ข้าวเหนียวหมดแล้ว” เพราะกินไปพูดไป ข้าวเหนียวหมดตอนไหนจึงไม่ทราบ แต่กระเพาะเล็กๆ (ในความคิดของเธอ) ยังไม่อิ่ม

“ถ้าไม่อิ่มก็สั่งเพิ่มสิยะ” โภคินอ้าปากจะสั่งข้าวให้เพื่อน แต่ถูกอีกฝ่ายดึงมือไว้ก่อน ไม่ให้พูด

“ไม่ต้องๆ สั่งมากี่เปลืองเงิน ฉันจะสะกดตัวเองให้อิ่ม จะได้ไม่ต้องกินเยอะ” บ๊อดสรพูดแล้วก็รีบทำการสะกดจิตตัวเองทันที “อืม หนอ พอแล้วหนอ อืมหนอ...”

คราวนี้โกนถึงกับพ่นลมหายใจออกมาแรงๆ อย่างไม่รักษามารยาท

“ประหยัดกับงมมันแค่เส้นบางๆ นะหนูน”

บรรยากาศในออฟฟิศชั่วคราวผ่อนคลายขึ้นเล็กน้อย
หลังจากข่าวเกี่ยวกับคดีลอบยิง อาทิตย์ สุริยะสกุล ออกมาว่าแดนดิน
ยังเป็นแค่ผู้ต้องสงสัย ไม่ใช่ผู้ต้องหา

“เรื่องที่ให้ไปสืบมาได้เรื่องว่ายังไง” ร่างสูงร่ายแปดสิบสอง
เซนติเมตรนั่งฟังพนักงานเก้าอี้อย่างผ่อนคลาย นัยน์ตาสีสนิมจับจ้อง
ลูกน้องคนสนิทอย่างไม่ได้คาดคั้นจริงจัง แต่ก็ต้องการคำตอบ

คมกริขจัดการยื่นซองสีน้ำตาลซึ่งบรรจุเอกสารหลายแผ่นให้
เจ้านายทันที แดนดินขยับตัวคว้าซองจากมือลูกน้องมาเปิดออกดู พบ
เป็นรูปภาพหลายใบกับแผนที่บอกพิกัดบางอย่าง

“ไอ้คม นี่แกเกิดยุคไหนกันวะ”

“ยุครัตนโกสินทร์ตอนปลายครับ นายกรัฐมนตรีคือ...” ชายหนุ่ม
วัยยี่สิบแปดปีตอบกลับทันควัน ใบหน้าเรียบเฉยจริงจังอย่างไม่รู้เลยว่า
เจ้าตัวตอบจริงหรือตั้งใจกวนโทสะกันแน่

แต่สำหรับแดนดิน เขาคิดว่า...

“กวนตีน”

“เปล่านะครับนาย ก็นายถาม”

“ที่ฉันถามนะ หมายความว่านี่มัน พ.ศ. อะไรแล้ว แกยังส่ง
ข้อมูลให้ฉันด้วยวิธีการเก่าคร่ำครึแบบนี้อยู่อีกหรอ โทรศัพท์นี่มีมัย
ทำไม่ไม่ส่งผ่านไลน์หรือแชตวะ”

“อ้าว ก็นายไม่ได้สั่งไว้”

“มันก็ต้องรู้เองมัยละ”

คมกริขกลืนน้ำลายดังเอือก ชายหนุ่มค่อยๆ ขยับเข้ามาหมาย

จะคว่ำซองเอกสารคืน “ฉันขออนุญาตไปจัดการใหม่นะครับ”

“ไม่ต้องแล้ว” แदनดินบอกเสียงแข็ง ก่อนพ่นลมหายใจออกมา
ความหงุดหงิดโมโหเป็นบุคลิกปกติของเขาอยู่แล้ว เป็นที่ชินตา
...วันไหนไม่หงุดหงิดไม่ใช่แदनดิน

นิ้วเรียวยาวคลี่ภาพถ่ายออกมาดูอย่างตั้งใจ เป็นภาพหญิงสาว
ร่างอวบ ใบหน้ากลม เครื่องหน้าจิ้มลิ้ม ปากนิด จมูกน้อย นัยน์ตา
หวานสดใส แदनดินนิ้วหน้าเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าภาพของเธอไม่เหมือน
คนที่เขาพบเมื่อสามเดือนก่อน

“ทำไมในภาพนี้ดูผอมลงไปเยอะเลย”

คมกริซทำงานหน้าสนใจที่เจ้านายพูด แต่ไม่ได้ตอบอะไร เพราะรู้สึก
ได้ว่าแदनดินเพียงแค่นั่งกับตัวเอง ไม่ได้ต้องการคำตอบจริงๆ เรื่อง
ผอมลงหรือไม่เขาคงบอกไม่ได้ แต่เท่าที่เห็นทุกวันจากการไปใช้บริการ
ร้านกาแฟในสวน หญิงสาวผู้นี้มีรูปร่างอวบอ้อม ไม่ใช่อย่างที่ว่าเจ้านาย
บอกในตอนแรก

“แกใช้กล้องอะไรถ่าย”

“โทรศัพท์ครับนาย”

“ใช้แอปหรือเปล่า”

“เปล่าครับนาย กล้องสดเลย ผมรับรอง”

“แล้วทำไม...” แदनดินพินิจดูภาพในมืออีกครั้ง ใบหน้าอวบอ้อม
คือคนที่เขาต้องการให้คมกริซตามสืบแน่แท้ ไม่ผิดตัว เพียงแต่รูปร่าง
ของเธอไม่ได้อวบอ้อมเหมือนเมื่อครั้งแรกที่เขาเจอ ไม่อยากเชื่อว่า
คนเราจะผอมลงได้อย่างฉับตาในระยะเวลาแค่ไม่กี่เดือน

“มีอะไรหรือครับนาย”

แदनดินยกมือขึ้นห้ามไม่ให้อีกฝ่ายพูดอะไร เพราะเขากำลังใช้
ความคิด ดวงตาที่เปี่ยมไปด้วยพลังสดใสของคนในภาพรั้งให้เขาจ้อง
มองอยู่อย่างนั้น

“เธอเป็นใคร มาจากไหน ครอบครัว สถานภาพ การศึกษา ศาสนา”

“เธอชื่อปณศรศรี ชื่อเล่นชื่อชนุณ เปิดร้านกาแฟในสวนชื่อว่า ร้านปันรัก สถานภาพน่าจะโสด เพราะสองสัปดาห์ที่ผ่านมามีคนสนิทที่แหวะเวียนมาหาแต่ไม่มีคน คุณวันฟ้าใหม่กับนายอาทิตย์ แล้วก็ผู้ชายลักษณะตุงตุงชื่อโกคิน ไปๆ มาๆ บ่อยครั้ง การศึกษาจบตรีคณะเกษตร นับทือพุทธ ครอบครัวไม่มีเพราะเป็นเด็กกำพร้า ได้รับอุปการะจากครอบครัวร้านขายราดหน้า แต่เพิ่งถูกตัดขาดเมื่อไม่นานมานี้”

“ตัดขาดเหอ หมายความว่าไง” ใบหน้าคล้ำคมเต็มไปด้วยความสงสัย

“ใช่ครับ ไม่ทราบปัญหาที่แท้จริง คนแถวนี้บอกว่าคุณครอบครัวนั้นไม่ได้เลี้ยงเธอไว้เป็นลูกด้วยความเสน่หา แต่เลี้ยงไว้เพื่อใช้งานเท่านั้น สังเกตได้ว่าวันที่ลูกชายตัวจริงของบ้านนั้นเรียนแพทย์ใกล้จบ ทั้งบ้านก็เลิกกิจการราดหน้า เป็นช่วงเวลาเดียวกับที่ปณศรถูกขับไล่ออกจากบ้านครับ”

“หมดประโยชน์แล้วก็ทิ้ง”

“ถูกครับ มันเป็นวัฏจักรของผลประโยชน์” คมกริชบอกด้วยรอยยิ้มที่ต้งใจขึ้นขึ้นมากกว่ายิ้มมาจากใจจริง “นายบอกผมเสมอ”

แดนดินฟังแล้วต้องสะอึก ก่อนชายหนุ่มจะบ่นหน้ายักยักใส่คนที่ช่างจำคำพูดของเขา แต่คมกริชทำเป็นไม่รู้สึกรู้สากับการถูกกระแนะกระเหน

กระนั้นชื่อโอหนุ่มก็ยังยืนยันความคิดของตัวเองต่อไป

“มันแน่นอนอยู่แล้ว สังคมนี้เป็นสังคมของผู้ล่า ใครอ่อนแอกว่า...ก็แพ้ไป”

2

มีแผน

“แตงกวา จัดการในร้านให้เรียบร้อยนะ เดี่ยวฉันไปดูแล
ข้างนอกเอง”

ปณศรังษ์พนักงานคนเดียวของร้าน หลังจากลูกค้าคนสุดท้าย
กลับออกไปในเวลาสองทุ่มเศษ

นางสาวแตงกวาวัยสิบเจ็ดปีรับคำด้วยรอยยิ้มเต็มใบหน้า แล้ว
รีบจัดการทำความสะอาดเคาน์เตอร์อย่างแข็งขัน ปณศรังษ์สบายใจ
ก่อนเปิดประตูออกมาเย็นหน้าร้าน และปล่อยลมหายใจออกมาอย่าง
โล่งอกที่วันนี้เป็นอีกวันที่ผ่านไปได้ดีด้วยดี

ร้านแห่งนี้เป็นร้านขายแคคตัสขนาดกลาง ปณศรังษ์ตั้งชื่อง่ายๆ
ว่า ‘บันรัก’ พ้องกับชื่อจริงของตัวเอง จะว่าไปแล้ว เธอไม่เคยคิดเลย
ว่าตัวเองจะมีวันนี้ การเปิดร้าน เป็นเจ้าของกิจการ ดูเป็นเรื่องไกล
ตัวเธอมากพอๆ กับโลกอยู่ห่างไกลกับดาวพฤหัสบดี เธอจำได้ดีว่าก่อน
มีร้านนี้เงินในกระเป๋ามีแค่พอซื้อข้าวกลางวัน

...ไม่ต้องไปคิดถึงเงินทุนเลย

แต่ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเพราะคุณนายไรร่องนุ่นนั่นแหละ...ที่เริ่มต้น
‘หนูนุ แก่ต้องช่วยฉัน’

วันฟ้าใหม่บอกกับปณศรังษ์ในเย็นวันหนึ่งขณะที่เธอกำลังเป็น

ชนชั้นแรงงานให้ภิกษุใช้แพ็กสินค้าลงกล่องพัสดุ

‘ฉันจะช่วยอะไรแก่ได้วะ สามี่แกเขาก็พูดถูก ลำพังแค่สวนกล้วยไม้ก็ยุ่งมากพออยู่แล้ว แกยังคิดจะเพาะพันธุ์กระบองเพชรขายอีก แบบนี้จะเอาเวลาไหนไปดูแลพืชเขาละ’

‘แต่มันน่ารัก’

‘แกจะรักต้นไม้มันมากกว่าสามี่แกได้ยังไงวะ’

‘ไม่ได้บอกว่ารักมากกว่า’ วันฟ้าใหม่ทำหน้าเบื่อ ‘แต่อนาคตไม่แน่ ถ้ายังทำตัวเงี้ยวอยู่’

‘จ๋า แม่สาวจอมข่มผัว’ ปันศรียากจะจินตนาการชีวิตดีๆ ของเพื่อนแต่อยากจะมีมันได้มากกว่า

ที่นั่นอิจฉาคืออาทิตย์ทั้งรักทั้งหลงเพื่อนเธอมากจนแทบไม่ยอมให้ห่างตัว ส่วนที่นั่นห่มนุ่นได้คือความชอบทำท่า ‘เปื้อนผัว’ ของเพื่อนนั่นแหละ ทั้งที่ตัวเองก็รักเขาปานจะกลืนกิน

‘ฉันพูดจริงๆ นะ ฉันรู้ว่าพี่อาทิตย์เขาไม่อยากจะให้ฉันทำอะไรไปมากกว่านี้แล้ว แต่ฉันอยากเพาะพันธุ์แคคตัสสวยๆ ไม่ได้ขายเองก็ไม่ใช่เป็นไร ส่งให้ร้านแกก็ได้’

‘เพื่อละ ฉันมีร้านให้แกส่งของมาขายเมื่อไหร่’

‘ก็ตอนนี้ไง ถ้าฉันเปิดร้านให้แก พี่อาทิตย์จะได้วางใจว่าฉันจะไม่ยุ่งเกินไปจนไม่มีเวลาให้เขา’ เธอกล่าวอย่างมาดมั่นตั้งใจ ขณะที่คนโชคหล่นทับทำหน้าไม่ถูกกับการทักท้วงเอาเองของเธอ

‘แบบนั้นไม่ได้หรอกแบ่ง ฉันคงรับไว้ไม่ได้ ฉันรู้ว่าจริงๆ แกอยากช่วยฉัน แต่ฉันดูแลตัวเองได้ ไม่ต้องห่วงเลย’

‘หนูนะ คราวนี้ฉันพูดจริงๆ นะ ฉันไม่ได้ช่วยแก แต่อยากให้แกช่วยจริงๆ แกเปิดร้านขายกระบองเพชรให้ฉัน ฉันจะออกเงินทำร้านให้แกก่อน แล้วแกค่อยเก็บเงินมาคืนฉันก็ได้ นะหนูนะ’

หลังจากเพื่อนร่ายยาวเหตุผลร้อยแปดพันเก้าประการ สุดท้าย

ปณศรก็ยอมรับน้ำใจอย่างเสียไม่ได้ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ในเมื่อเธอโชคดีมีเพื่อนช่วยต่อลมหายใจด้วยการลงทุนด้วยมูลค่าสูงเช่นนี้ เธอจึงคิดการตลาดเป็นเดือนๆ กว่าจะได้ร้านที่สวยงามอย่างตอนนี้

บันรักไม่ได้เป็นแค่ร้านขายแคคตัสเพียงอย่างเดียว แต่เป็นสถานที่พักผ่อนของนักท่องเที่ยว ออกแบบให้เป็นร้านกาแฟในสวนท่ามกลางแคคตัสนับพันต้น มีโดมกระจกขนาดสองชั้นสำหรับนั่งดื่มกาแฟ จิบชา และกินอาหารว่างๆ ร้านบันรักเปิดมาราวสามสัปดาห์แล้ว เธอทำการตลาดผ่านระบบออนไลน์ ผลตอบรับดีพอสมควรจนเธอตัดสินใจจ้างแต่งกวดู เด็กสาววัยสิบเจ็ดปีมาเป็นลูกจ้างอีกคน ซึ่งใครๆ ก็มองว่าน้อยไป แต่สำหรับปณศรเธอคิดว่าเพียงพอ เพราะแค่เธอคนเดียวก็ทำงานมากเท่ากับคนสองคนแล้ว

ร่างอวบจัดการเก็บกระถางแคคตัสใส่ลังไม้เพื่อเตรียมปิดร้าน แต่แสงไฟสีส้มที่ตั่งใจว่าจะให้ความสวยงามกลับทำให้เธอมองอะไรไม่ชัดจนต้องเพ่งสายตา เพราะหากว่าไม่ระวังอาจทำให้ต้นไม้บอบช้ำหรือเกิดรอยขีดข่วนขึ้นได้ ดังนั้นเธอจึงมะงุมมะงาหราอยู่ท่ามกลางแสงสลัว จนไม่ทันสังเกตเลยว่าเมื่อใดที่ใครบางคนยืนมองเธออยู่หลายนาที

“สวัสดีครับ”

“กร๊ืด!” ปณศรตกใจกับการมาแบบไม่ให้สุ้มให้เสียงจนทำกระถางแคคตัสร่วงกระจายเต็มพื้น เธอมองสภาพความเสียหายอย่างตกตะลึง เพราะแค่เห็นจำนวนกระถางที่แตก สมอก็ประมาณความเสียหายอย่างรวดเร็วฉับไว จากนั้นอาการตกใจก็เปลี่ยนเป็นอารมณ์โกรธอย่างรวดเร็ว ตั่งใจจะบ่นรัลลัษุต ทว่าเมื่อเงยหน้าขึ้นมาเห็นผู้มาเยือนเต็มสองตา ทุกถ้อยคำที่กำลังจะออกจากปากกลับต้องถูกกลืนหายไปอย่างรวดเร็ว ตามมาด้วยอาการช็อกหนัก

“คะ...คะ...คุณ”

“ขอโทษนะครับ ไม่ทราบว่าร้านปิดหรือยังครับ”

บัณฑิตยอมรับว่าไม่ได้ยินสิ่งที่ชายหนุ่มพูด อยู่ๆ เธอก็หือฮไป หรือนี่เป็นความรู้สึกของคนที่รู้ว่าตัวเองกำลังจะต้องตายอย่างอนาถ
แค่คิดดวงตาเธอก็เบิกกว้างขึ้น แต่แทนที่เธอจะวิ่งหนี ขากลับ
ก้าวไม่ออก จึงได้แต่ยืนขาแข็งอยู่แบบนั้น

“คุณโอเคหรือเปล่า”

“คุณจะทำอะไรฉัน”

“อะไรนะครับ” เรียกว่าแปลกใจยังน้อยไป เพราะที่คิดไว้ การ
ที่เขาโผล่มาในเวลาแบบนี้จะทำให้เกิดภาพจำในใจของเธอ และวินาที
แรกท่ามกลางแสงจันทร์ยามค่ำคืนจะทำให้เธอเกิดความรู้สึกประหลาดใจ แต่
กลับกลายเป็นว่าอาการของเธอเวลานี้เหมือนคนกำลังกลัวมากกว่า
ไม่ใช่แค่กลัวธรรมดา แต่กลัวมาก

“แตงกวา แตงกวา!”

บัณฑิตตะโกนเรียกพนักงานสาว ทว่ากลับต้องตกใจที่เสียง
ตัวเองช่างแผ่วเบาราวกับกระซิบ เธอหันไปมองก็เห็นว่าร่างบอบบาง
ของเด็กแตงกวากำลังสาละวนทำโน่นนี่อยู่ในร้านกาแฟ ไม่ได้รับรู้เลยว่า
เธอกำลังจะถูกลงมือสังหารอยู่รอบรอบ

“คุณ เตี้ยวก่อนสิครับ”

แดนดินคิดว่าข้อมือหญิงสาวที่ดูเหมือนจะสติแตกเพื่อหวังระงับ
ความกลัวอันมากล้นของเธอ แต่กลับกลายเป็นว่าสาวเจ้ายิ่งสติแตก
มากไปใหญ่

เธอก็รู้ร่องแล้วสะบัดมือวิ่งหนีเข้าไปในร้านราวกับว่าเขาเป็น
ยักษ์เป็นมาร

แดนดินอึ้งจนพูดไม่ออก เขามองผ่านกระจกใสของร้านกาแฟก็
เห็นว่าหญิงสาวดูตระหนกเป็นที่สุด ไม่เกินวินาทีที่มันบังแสงก็ถูกปิด
ฉับราวกับจอโทรทัศน์ที่สัญญาณขาดหาย

ชายหนุ่มต้องควบคุมสติ “ให้มันได้อย่างนี้ละ”

“แกไปผิตเวลาเองนี่หว่า โผล่ไปมิดค้ำแบบนั้นเป็นใครก็ต้องกลัวเปลววะ”

พัทธนย์เกือบหลุดหัวเราะะ ถ้าไม่เกรงใจว่าเพื่อนกำลังซีเรียสอยู่เขาคงซ้ำก้ากไปแล้ว อย่างไรก็ตาม การได้เห็นความผิตหวังของแดนดินก็เป็นความสะใจเล็กๆ ของเขาเหมือนกัน

“ดูหน้าฉันด้วย” แดนดินชี้หน้าตัวเอง “หน้าตาฉันเหมือนผู้ร้ายหรือไงวะ หรือว่าเป็นผีปีศาจ ยายนั่นถึงได้วิ่งหน้าตังหนีเข้าร้านไปแบบนั้นนะ ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนทำแบบนี้กับฉันมาก่อนเลย ออย่าว่าแต่กลัวเลย แค่เมินเฉยยังไม่เคยมีแม้แต่คนเดียว”

เป็นอีกครั้งที่คนฟังต้องกลอกตาด้วยความเหนื่อยหน่าย เรื่องหลงตัวเองนี่ไม่มีใครเกิน

“ไม่เคยมีก็ไม่ได้หมายความว่าจะไม่มีนี่หว่า”

“หมายความว่าไงวะ”

“เปล่า ไม่มีอะไร ฉันก็พูดไปเรื่อย” พัทธนย์เบี่ยงประเด็นเพราะรู้ว่าขึ้นพูดอะไรไม่เข้าหู เพื่อนที่พ่วงสถานะเจ้านายจะต้องดูเฉียวมากขึ้นอีก “แล้วแกจะทำยังไง เปลี่ยนแผนมัย ใช้วิธีอื่นที่ไม่ใช่การใช้ผู้หญิงเป็นสะพาน”

“ไม่” แดนดินตอบในทันที คนอย่างเขาไม่เคยทำอะไรไม่สำเร็จและการเปลี่ยนแผนกะทันหันก็ยังไม่เคยเกิดขึ้นไปใหญ่ “ฉันจะไปหาเธอที่ร้านอีกทีพรุ่งนี้ ดูซิว่าจะยังคิดวิ่งหนีกันอีกหรือเปล่า”

ทำหน้าสยองแบบนี้อีกแล้ว...พัทธนย์ลอบกลืนน้ำลายเมื่อเห็นดวงตาสีสนิมฉายแววอำมหิต ริมฝีปากหยักยกยี้มร้ายๆ บ่งบอกว่าในหัวกำลังมีแผนบางอย่าง

สมควรแล้วที่ผู้หญิงจะกลัวจนวิ่งหนีไปแบบนั้น

โกคินขายของออนไลน์จนสามารถทำบัญชีสวยๆ ไปยื่น
กู้เงินธนาคารเพื่อซื้อคอนโดมิเนียมในกรุงเทพฯ ได้สำเร็จ แม้จะเป็น
ห้องขนาดเล็กไม่กี่ตารางวาก็นับเป็นสินทรัพย์ชิ้นแรกของเขา บัณฑิตเคย
ชื่นชม แต่วันนี้ต้องเปลี่ยนความคิด อยู่ๆ เธอก็อยากให้โกคินขายมัน
ทิ้งซะเพื่อมาอยู่กับเธอที่โคราชเป็นการถาวร

“แก ฉันไม่ได้ตาฟาดจริงๆ เขามาที่นี้จริงๆ เขาต้องคิดจะเอา
ชีวิตฉันแน่ๆ” บัณฑิตโทร. ไปเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้โกคินฟัง

อีกฝ่ายเพิ่งแยกกับเธอไปเมื่อตอนบ่าย กำลังหาวหาวๆ เพราะ
เหนื่อยกับการเดินทาง ในหัวไม่ได้ตีรวนกับเรื่องที่เพื่อนเล่าเลย

“ถ้าแน่ใจว่าไม่ได้ตาฟาด ก็คงคิดมาก คุณแดนดินเขาอาจจะ
มาซื้อของร้านแกก็ได้”

“ซื้อของร้านฉัน?” บัณฑิตแทบจะตะโกนผ่านโทรศัพท์ไปให้
หูเพื่อนทะเล “เขาจะมาซื้อของร้านฉันทำไม คนระดับเขาจะมาซื้ออะไร
ในร้านฉัน”

“โวะ! คนเรามีเงินก็ซื้อได้หมดนั่นแหละ”

“แต่ว่ามันซื้อยาก...”

“ไอ้หนู” โกคินเรียกเสียงเหนื่อย “แกกลัวว่าเขาจะฆ่าแก ไหน
แกบอกมาสิ ว่าคนอย่างเขาจะฆ่าแกด้วยเหตุผลอะไร แกเป็นใคร มี
ผลประโยชน์อะไรกับเขาหรือยังวะ”

“ก็...” น้ำเสียงตื่นตระหนกของคนเกรี้ยวกราดหวาดกลัวอ่อนลง
อย่างชัดเจน “ฉันทำชาวมั้ยมุ่กหกล่ะเขาอะ”

“แค่นี้! คนเราจะฆ่ากันตายด้วยเรื่องแค่นี้...ได้เหวอ”

“เออๆ ฉันยอมรับว่ามันดูเหลวไหล แต่ฉันก็ควรระวังไว้ก่อน
มัยละ ในเมื่อเขาเป็นคนยิงพิ้อาติศย์ของไอ้เป้ง”

“เขายังเหวอ”

“ไม่ได้ยิง แต่บงการ”

“ไม่มีหลักฐาน”

“แต่ก็น่าสงสัย”

เถียงกันทั้งคืนคงไม่จบ โภคินเหนื่อยและเพลียมาก จำต้องหยุดเถียงและดึงเข้าประเด็นสำคัญ “ถ้าเรื่องที่พี่อาทิพย์ถูกยิง คุณแดนดินเป็นคนบงการ แล้วแกคิดว่าเขาจะมาหาแกเพื่อฆ่าแกด้วยตัวเองมั๊ย”

“ไอ้ซิส! เขาจะจ้างวานฆ่าฉันหรือวะ นี่ฉันอาจถูกลอบยิงจากตรงไหนก็ได้ เวรแล้ว ฉันคิดอยู่แล้วว่าจะไม่ทำร้านเป็นกระจกใสรอบด้านเพราะมันง่ายต่อการชี้เป้า แต่สุดท้ายฉันก็ยังทำร้านเป็นกระจก! หรือนี่จะเป็นกลางบอกเหตุว่าฉันกำลังชะตาจะถึงชาติ”

โภคินถึงหรีตาลง อยากจะเป็นลมไปให้จบๆ จะได้ไม่ต้องมาฟังเรื่องราวไร้สาระแบบนี้ “แค่นี้ก่อนนะ”

“ไอ้คิน”

“อะไรอีก”

“ฉันล้อเล่นนะ ไม่ได้คิดจริงๆ เสียหน่อย ไม่ต้องมาทำเหมือนฉันเป็นคนไร้สาระน่าเบื่อหน่ายจะได้มั๊ย” ปันศรทำหน้าจ้ำ ไม่ต้องเห็นกับตาที่รู้ว่าเพื่อนกำลังทำหน้าแบบไหน

เธอรู้ว่าบางครั้งตัวเองก็เป็นโรคประสาทเกินไป เรื่องตลกไปก่อนใช้อย่างนั้น จินตนาการไปก่อน กลัวไปก่อนทั้งที่เหตุการณ์ยังมาไม่ถึง ต้องคอยให้คนอื่นเตือนสติทุกที อย่างเรื่องนักธุรกิจร้อยล้านที่โผล่มาแบบไม่มีปี่ซุญนี่ก็เหมือนกัน คิดดูแล้วก็ดูไม่เข้าท่าจริงๆ ถ้าจะบอกว่าเขาต้องการฆ่าเธอ

ถ้าไม่ได้มาฆ่า...แล้วเขามาทำไม

แปดนาฬิกาเป็นเวลาที่ร้านปันรักพร้อมให้บริการ

เช้าๆ เช่นนี้เป็นเวลาของลูกค้ากาแฟและอาหารเช้า ถึงแม้จะหัวหมุนไปบ้าง แต่แม้คำก็ยอมรับด้วยความสุข ปันศรเร่งอบขนมปัง

ขณะที่แต่งงานกำลังจัดการกับเครื่องบดกาแฟ ต่างคนต่างยุ่งจนไม่มีใครมีเวลาเงยหน้าขึ้นมามองสิ่งรอบข้าง จนกระทั่งเงาของใครบางคน ทาบทับลงมา

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ รับอะไรสั่งได้เลยนะคะ” ปณศรกล่าวเสียงหวาน แต่เพราะขนมปังที่อบไว้ถึงเวลาต้องเอาออกจากเตาพอดี หญิงสาว จึงไม่ได้เงยหน้าขึ้นมามองเลยว่าลูกค้ารายล่าสุดคือใคร จนกระทั่งเสียงทุ้มของเขาดังขึ้น

“อะไรก็ได้ครับ ถ้าเป็นฝีมือคุณ”

ปณศรถึงกับนิ่งงันเมื่อเห็นชัดเต็มสองตาว่าผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอเป็นใคร สองขาเธออยากจะขยับวิ่งหนี แต่มีสองสิ่งอุดตึงเธอไว้ให้หยุดก่อน หนึ่งคือคำพูดของโกคินเมื่อคืนนี้ สองคือใบหน้าที่หล่อเหลาคมคายที่มีรอยยิ้มกระจ่างใสให้เธอ

“คุณ...”

“ครับ” แदनดินยิ้มบาง ดวงตาสีอวบน้ำจริงใจ ชัดเจนแล้วว่าผู้หญิงอวบอ้วนที่เขาเจอเมื่อหลายเดือนก่อนปลอมลงจริง ๆ คมกริช ไม่ได้ใช้กล้องที่มีแอปพลิเคชันถ่ายแต่อย่างใด เธอตัวเล็กกลัง แต่ยังไม่ถึงขั้นผอมบาง ยังอวบอ้วนและมีเนื้อหนังอยู่มาก แต่ก็ดูผิดหูผิดตาอยู่จริง ๆ

แม้จะแปลกใจ แต่แदनดินก็เก็บอาการได้ดี ภายใต้อารมณ์ความรู้สึกในใจที่ไม่มีใครหยั่งถึง ใบหน้าที่หล่อเหลายังแสดงความจริงใจได้อย่างแนบเนียน

แต่อีกฝ่ายก็ยังรับรู้ถึงสิ่งที่เขาต้องการสื่อถึงอยู่ดี

ไม่บ่อยนักที่ปณศรจะเผชิญกับสถานการณ์ลักษณะนี้ โดยปกติถ้าพบอะไรที่ดูเหมือนไม่ปลอดภัย เป็นอันตรายต่อสวัสดิภาพร่างกาย เธอมักจะเลี่ยงไปให้ไกล แต่นี่มันร้านของเธอ สมบัติชิ้นเดียวที่เธอมีและยังไม่ได้เป็นเจ้าของอย่างสมบูรณ์เพราะยังผ่อนชำระหนี้ไม่หมด

...เธอคงทำใจทิ้งมันลงไม่ได้

“คุณ”

ปณศรกลืนน้ำลาย แวตตาของเขาที่มองมาเหมือนอยากจะ
บีบคอเธอให้แหลกละเอียดหลังจากที่แก้วชาไข่มุกหกใส่แผ่นหลังกว้าง
วันนั้นยังสันประสาทเธอไม่หาย

“ครับ”

คิวเรียวนบิบน้าอ้อมเฝ้ามองแน่น สมองคิดใคร่ครวญแล้ว
สรุปได้ว่าแดนดินจำเธอไม่ได้ เขาลืมเหตุการณ์ครั้งนั้นไปแล้ว ไซลิ!
เขาคงจำเธอไม่ได้หรอก เธอเองที่บ้าบอคิดว่าเขาผูกใจเจ็บทั้งที่จริงๆ
อาจไม่มีอะไรเลย

ดังนั้นเธอควรจะฟื้นฟูหายหาคะเจ็บหรือ...

“อ้อ! ฉันจำผิดนะค่ะ ไม่มีอะไรหรอกค่ะ”

‘มุสาวาทา เวมณี...ลูกช้างขอโทษนะเจ้าคะ แต่มันจำเป็นจริงๆ
ลูกช้างจำต้องโกหกเพื่อรักษาชีวิตรอด’

“ครับ” แดนดินยิ้มกริ่มทั้งปากทั้งตา มั่นใจว่าแวตตาแบบนี้แหละ
ที่มัดใจผู้หญิงได้อยู่หมัดภายในเสี้ยววินาที

ปณศรเห็นเขายิ้มให้เธอก็ยิ้มตอบ แต่ชัดว่าไม่ได้มีความหวานไหว
กับสายตาของเขาอยู่ในนั้น

“คุณลูกค้าจะรับอะไรดีคะ สั่งได้เลยค่ะ” เมื่อเห็นว่าแดนดินลืม
เหตุการณ์วันนั้นไปแล้ว ปณศรก็สวมวิญญาณแม่ค้าทำการขายทันที
โดยไม่ได้สนใจยิ้มมัดใจของเขาเลย

แดนดินถึงกับแข็งจืดที่อะไรๆ ไม่เป็นอย่างที่คิดสักอย่าง ปณศร
ไม่มีทีท่าอะไรที่จะเปิดโอกาสให้เขาทำความรู้จักกับเธอได้เลย หรือ
อย่างน้อยถ้าเธอพูดเรื่องที่ซุ่มซามทำชาไข่มุกหกใส่เขาวันนั้นก็ยังพอ
ให้เขาหาเรื่องสานสัมพันธ์ต่อได้ แต่นี่อะไร เมื่อวานวิ่งหนีกันขนาดนั้น
วันนี้ยังมาทำเฉยใส่กันอีก

เมื่อทำอะไรไม่ได้...ชายหนุ่มจึงตอบไปด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบ
อย่างคนเก็บกดความรู้สึก

“แบล็กคอฟฟี่ครับ”

“ใส่ไซร์ปมัยคะ”

“ไม่ครับ”

“ได้คะ รับอะไรเพิ่มอีกมัยคะ ร้านเรามีแซนด์วิชทำสดใหม่
ทุกวัน เหมาะสำหรับคนรักสุขภาพเพราะใช้ขนมปังโฮลวีตและทูน่า
ไขมันต่ำคะ ผักก็เป็นออร์แกนิกจากไร่ตะวันออก รับรองว่าปลอดภัย
ไร้สารพิษ”

“ไม่ครับ”

คำปฏิเสธด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยนั้นทำให้ปณศรหน้าเฉือนไป แต่
ก่อนที่จะคิดอะไรให้มากมายไปกว่านี้ เธอก็รีบสลัดศีรษะไล่ความคิด
ทั้งหมดออกไป

“ถ้าอย่างนั้นเชิญนั่งรอที่โต๊ะก่อนนะคะ เคี้ยวนำไปเสิร์ฟให้คะ”

พูดจบก็รีบหันไปสั่งแต่งกว่าให้รีบจัดการทันที ใบหน้าหล่อเหลา
ที่ระบายด้วยความอบอุ่นอ่อนโยนในคราแรกแปรเปลี่ยนเป็นแข็งกร้าว
ขึ้นทันทีโดยไม่มีใครสังเกตเห็นเลย

“ครับ”

“เป็นยังงัยบ้างครับนาย” คมกริชเอ่ยถามทันทีเมื่อเห็น
เจ้านายเดินเข้าออฟฟิศมา

“สีหน้าฉันไม่ได้บอกอะไรแก่เลยหรือไงอะ”

ร่างสูงในชุดเสื้อเชิ้ตกางเกงยีนและรองเท้าเซฟตี้สีน้ำตาลเข้ม
ราคาแพงก้าวฉับๆ แล้วทั้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้ประจำตำแหน่ง ใบหน้า
หล่อเหลาไม่สบอารมณ์

คมกริชโน้มตัวลงมามองเจ้านายอย่างตั้งใจดูว่าใบหน้าหล่อเหลา

บ่งบอกอะไรกันแน่ ก่อนจะเลิกตัวขึ้นในวินาทีต่อมา “สีหน้าของนาย ดูไม่ค่อยดี หิวหรือว่าต้องการกาเฟอีนครับ”

“ไอ้کم แก่อยากถูกไล่ออกมาใช้มั๊ย”

ไม่พูดเปล่า แดนดินคว่ำบางอย่างบนโต๊ะขวางใส่ลูกน้องจอม กวนประสาทจนวัตถุพลาสติกขนาดพอดีมือลอยละลื้อไปกลางอากาศ แต่คมกริชตาไวหลบได้ทัน

“โห! นาย”

“ไปไกลๆ กูเลยไป”

คนถูกไล่กลืนน้ำลายอีกใหญ่ ลงได้ขึ้นภูมิ้งเมื่อไหร่ เป็นอันรู้กัน ว่าอารมณ์ของเจ้านายขึ้นถึงขีดสุดแล้ว และไม่ควรไปแหง้งแด่น เดี่ยว แดนมันจะต่อยให้เจ็บตัวเปล่าๆ

“โธ่ นาย เห็นเครียดๆ เลยอยากให้นายอารมณ์ดี”

“แล้วเป็นไง กูอารมณ์ดีขึ้นมั๊ย”

“ไม่เลย” คมกริชหัวเราะแหย่ๆ “ว่าแต่ ไม่คืบหน้าเลยหรอ นาย”

คมกริชถามโดยไม่ต้องทำความ รู้ว่าระหว่างทำงานทุกอย่าง ชะงักงันเพราะคดีความกอปรกับโรงไฟฟ้าอยู่ในระหว่างการตรวจสอบ ผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม แต่บางอย่างยังเดินหน้าต่อไปอย่าง เงียบๆ

“ไม่ลัคนิด ยายขุนอะไรนั่นมองฉันเหมือนเห็นภูเขาดันไม้ ไม่ได้รู้สึกอะไรเลย อยากจะบ้าตาย” พูดแล้วก็หัวเสีย ก่อนหน้านี้นี้เขา ไม่คิดว่าทุกอย่างจะยาก เพราะที่ผ่านมาเสน่ห์ของเขาไม่เคยหักหลัง นี้อะไร เขาส่งสายตาเชื่อมจนตาจะบอดอยู่แล้ว เขอกลับยังทำเฉย ไม่รู้สึกอะไรลัคนิดเดียว

“นายเพิ่งไปพบเธอแค่สองครั้ง แกมครั้งแรกก็แวบเดียว กะจะ ให้เธอหลงนายเลย...มันก็ยังงี้ๆ อยู่หรือนาย”

“ยังไงๆ อะไรของแเกาะ...” แदनดินถามอย่างใส่อารมณ์ “แค่สองครั้งก็เกินพอแล้ว คนอย่างฉันไม่เคยเห็นอะไรเรื่องจีบผู้หญิง แค่อั่งสายตาวกเธอก็แทบวิ่งมาซบอฉันแล้ว ยายนั่นไม่โง่ก็คงซื่อป้อที่ไม่รู้อะไรเลย จะให้จีบจริงจั่งแค่ไหนกันวะ แกคิดว้าฉันสนุกนักหรือไงที่ต้องไปอ้อยผู้หญิงที่ตัวเองไม่ชอบ”

“จั้นนายก็เปลี่ยนแผนสิครับ”

“ถ้าฉันคิดแผนอื่นออก ก็คงไม่ต้องมานั่งทำเรื่องเง้งเง่างแบบนี้หรอก”

คมกริชอยากจะกลอกตาเบะปากเหมือนที่พวกสาวๆ ทำ ติดตรงที่ว่าถ้าทำแบบนั้นครั้งนี้แदनดินคงไม่ขว้างแค่ที่ทับกระดาดะ แต่อาจจะเป็นอะไรที่เขาลบไม่ทัน

“แล้วนายมีอะไรให้ผมช่วยมั้ยครับ”

“แกตามยายเด็กนั้นมาสักพักนึงแล้ว รู้มั้ยว่าอะไรที่ทำให้ฉันสามารถเข้าถึงเธอย่างๆ แล้วก็เร็ว”

คมกริชเง้งไปเมื่อเห็นประกายวูบวาบในดวงตาสีสนิมของเจ้านาย คงจะคิดแผนร้ายอยู่เป็นแน่ เขาทำงานให้แदनดินมาหลายปี รู้ดีว่าภายใต้ใบหน้าหล่อเหลาปานเทพบุตรนั้น เบื้องหลังคือจอมวายร้าย แदनดินเป็นมนุษย์ประเภทที่คิดถึงเรื่องธุรกิจเป็นหลักและทำทุกอย่างเพื่อผลกำไร งานนี้ยายหนูเจ้าของร้านกระบองเพชรคงถึงคราวเคราะห์ไม่ใช่เคราะห์ธรรมดา แต่เป็นเคราะห์หนัก เคราะห์ครั้งใหญ่

“เท่าที่ทราบมา คุณปัดศรค่อนข้างจะให้ความสำคัญกับเรื่องเงิน”

“จั้นเหรอ แบบนี้ก็ง่าย แค่อั่งซื้อเครื่องเพชร หรือทองเส้นใหญ่ๆ สักเส้นก็น่าจะพอ”

“ไม่ใช่แบบนั้นครับนาย” คมกริชทำหน้าที่น้อย แदनดินเก่งทุกเรื่อง แต่เทคนิคการจีบหญิงเข้าชั้นสอบตก คงเป็นเพราะไม่เคยต้อง

ลงมือจับใครจริงๆ จังๆ สักที ถึงได้ดูเหมือนไม่เข้าใจผู้หญิงเอาเสียเลย
“ถึงคุณปณศรเธอจะงกและเห็นแก่เงินมาก แต่เธอก็ไม่นิยมขงที่ได้
มาฟรีๆ นะครับนาย เพราะแบบนั้นอาจจะทำให้เธอระแวงไปอีกว่านาย
หวังอะไรจากเธอหรือเปล่า อีกอย่างถึงแม้ว่าเธอจะอายุยี่สิบสามปีแล้ว
แต่อุปนิสัยเหมือนเด็กๆ อยู่ โลกของเธอเป็นสี่ชมพูเหมือนวังอยู่ใน
ทุ่งลาเวนเดอร์ ถ้านายคิดจะเข้าหาเธอ ผมคิดว่า...คงต้องเล่นบท
คนดี”

3

เล่นบทคนดี

พอเริ่มสายคนก็เริ่มซา ปันสรพอมีเวลาตอบข้อความที่
ลูกค้าส่งเข้ามา

เพจ ‘ปันรัก’ เป็นตลาดออนไลน์ที่ปันสาคิดว่าจำเป็นสำหรับ
การทำธุรกิจในยุคนี้ ถึงแม้ว่าเธอจะไม่ถนัดตอบแชต เช็คสต็อกของ
และจัดการกับออเดอร์ลูกค้า แต่ถึงอย่างไรก็คงเลี่ยงไม่ได้แล้ว

‘เกษตรกรต้องรู้จักปรับตัวถึงจะอยู่รอดในยุค 4.0’

คำพูดของอาจารย์ในรายวิชาหนึ่งตอนเรียนอุดมศึกษา เธอ
เห็นด้วยอย่างไม่มีข้อกังขา ยิ่งการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นมากเท่าไร
เราก็ต้องรู้จักปรับวิถีชีวิตตัวเองให้กลมกลืน

ขณะที่กำลังโพสต์ภาพแคคตัสแล้วจัดการแชร์ไปยังเพจต่างๆ
ข้อความหนึ่งก็เด้งเข้ามา

ดิน : สวัสดีครับ ต้องการสั่งแคคตัสห้าร้อยต้น สำหรับตกแต่ง
ภายในสำนักงาน

ปันสรซอกจนตาเหลือก เธออ่านข้อความนั้นซ้ำไปมาอีกหลาย
รอบกว่าที่จะจัดการกับสติตัวเองแล้วนิ้วเธอก็พิมพ์ข้อความตอบ
กลับไป

ปันรัก : สวัสดีค่ะ ไม่ทราบว่าคุณค้าต้องการแบบไหนคะ ร้านเรา

มีแหล่งเพาะพันธุ์แคคตัสขนาดใหญ่ สามารถจัดหาได้ตามจำนวนที่
ต้องการเลยล่ะ หรือจะเข้ามาดูที่ร้านก่อนก็ได้เนอะ

ดิน : ครับ จริงๆ เมื่อเข้ามาเข้าไปร้านคุณมาแล้ว เห็นต้น
กระบองเพชรน่ารักๆ เยอะเลย คิดว่าร้านคุณน่าจะมีจำนวนเท่าที่ผม
ต้องการ

บัณฑิตยน์คิว เธอรีบคลิกเข้าไปรูปโพรไฟล์ลูกค้าคนใหม่ ภาพ
ที่เห็นคือร่างสง่างามในชุดสูทเรียบหรู ใบหน้าคล้ำมคม คิ้วหนา ดวงตา
เรียวรีพราวระยับ จมูกโด่ง ผิวสีแทน แฉวบแรกเธอก็จำได้ทันทีว่า
เป็นเขา

แดนดิน...

ทั้งที่สบายใจไปแล้วแท้ๆ ว่าเขาจำเธอไม่ได้และคงไม่ได้ผูกใจ
เจ็บอะไร แต่เพียงแค่เห็นหน้า ใจเธอก็กระตุบขึ้นมาอย่างไม่อาจ
ควบคุมได้

ดิน : ผมสามารถเข้าไปดูสินค้าได้เมื่อไหร่ครับ ขอเป็นช่วงที่
ลูกค้าไม่มาก เพราะคิดว่าอาจต้องใช้เวลาลึกหน่อย

ข้อความแจ้งเตือนมาอีกครั้งบนหน้าจอ เร่งเข้าให้เธอเลิกคิดเรื่อง
อดีตแล้วกลับมาสนใจปัจจุบัน เธอรีบพิมพ์ข้อความนัดหมายวันและ
เวลากลับไป เมื่อได้รตรองดีแล้วจนแน่ใจว่าคนระดับแดนดินชื่อแคคตัส
ที่ละห้าร้อยต้นไม่น่าเป็นเรื่องหลอกหลวง ถึงแม้ว่าตอนนี้ภาพเบื้องหลัง
ของชายหนุ่มจะมีเงาดำมืด ไม่รู้ว่าเป็นคนดีหรือร้าย แต่นั่น...มันคง
คนละเรื่องกับการขายของนี่นา

ชาวบ้านละแวกนี้ไม่มีใครไม่รู้จัก แดนดิน วิริยะไพศาล

นักธุรกิจหนุ่มผู้เป็นเจ้าของโรงไฟฟ้าที่ผลิตกระแสไฟฟ้าจากพลังงาน
ถ่านหินที่เป็นประเด็นโด่งดังไปเมื่อหลายเดือนก่อน เรื่องผลกระทบ
ต่อมลภาวะจนเกิดการประท้วงจากชาวสวนว่าอาจมีผลกระทบต่อ

พืชพรรณทางการเกษตร

การประทุยังคงยังไม่ยุติง่ายๆ หากอาทิตย์ซึ่งเป็นตัวแทนผู้ชุมนุมขณะนั้นไม่ถูกลอบยิงเสียก่อน และเหตุการณ์ครั้งนั้นก็ทวีความเกลียดชังในตัวเขาเพิ่มมากขึ้น แน่ใจว่าการปรากฏตัวในที่สาธารณะย่อมไม่ใช่เรื่องดีในตอนนี้อย่างนั้น บัณฑิตจึงเข้าใจอยู่ว่าที่เขาไม่ต้องการมาที่ร้านในช่วงเวลาที่มีลูกค้าเยอะ เหตุผลนี้ก็อาจเป็นส่วนหนึ่ง

ลูกค้าร้านปันรักเริ่มซาช่วงเวลาเย็นย่ำ เป็นเวลาเดียวกับที่แดนดินปรากฏตัว

ชายหนุ่มไม่ได้เดินเข้าไปในร้านทันที แต่ยืนมองอยู่ด้านนอกครู่หนึ่ง ภาพที่เห็นคือร่างอวบกำลังรูนอยู่กับการทำอะไรสักอย่างหลังเคาน์เตอร์ ภายในร้านที่ออกแบบให้เป็นกระจกรอบด้านสว่างไสวด้วยโคมไฟระย้า นอกจากแสงสว่างที่กำลังเก็บข้าวของบนโต๊ะของลูกค้าที่เพิ่งลุกไป ภายในร้านก็ว่างเปล่า ไม่มีลูกค้าแม้แต่คนเดียว

“ตั้งแต่เกิดมา ไม่เคยเห็นธุรกิจอะไรที่รวันแจ้งเท่าร้านต้นไม้ไร้สาระนี่เลย”

ชายหนุ่มหรือตาลงเป็นท่าทางปกติของคนที่ไม่สนใจอะไรสักอย่าง ก่อนเดินไปตามทางทอดยาวสู่ตัวร้าน ผ่านดงแคคตัสที่เรียงรายตลอดทางเดิน หลายต้นแขวนเป็นแพเพื่อให้เลือกหยิบง่าย ๆ หลายต้นถูกจัดวางไว้อย่างสวยงามบนชั้นวางที่ถูกจัดสรรมาหลากหลายรูปแบบ

แต่เช่นเคย แดนดินเป็นพวกไม่สนใจความงามจากอะไรพวกนี้ สิ่งสวยงามอย่างเดียวในชีวิตเขาคือยอดเงินที่เพิ่มขึ้นในบัญชี

นอกนั้น...ไร้สาระ

“สวัสดีครับ” เมื่อเข้ามาในร้าน ใบหน้าเรียบเฉยติดเบือนายก็เปลี่ยนเป็นยิ้มสดใสในทันที

“สวัสดีค่ะ คุณลูกค้าที่นัดไว้ใช่ไหมคะ” แดงกวารีบวางมือที่กำลัง

เซ็ดโตะเข้ามาต้อนรับ

เด็กสาววัยสิบเจ็ดปี ภูมิลำเนาเป็นคนโคราชตั้งแต่กำเนิด รูปร่าง ผอมบางคล่องแคล่วว่องไว ยิ้มแย้มต้อนรับแขกด้วยใจรักในบริการ แต่ความจริงแล้วส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะความหล่อเหลาผิดจากคนแถวนี้ อย่างเด่นชัดของแดนดิน ขนาดที่คงจะเป็นหนึ่งในพันของคนที่นี่ที่ไม่ได้เกลียดชายนุ่มตรงหน้า เพราะเหตุผลอันไม่น่าเป็นเหตุผลเลย นั่นคือเขาหล่อ

“ใช้ครับ” เขายิ้มให้เด็กสาว ไม่นานปัดศรก็เดินอ้อมเคาน์เตอร์ ออกมาในสภาพที่สวมผ้ากันเปื้อน ใบหน้ากลมยิ้มไปด้วยเหวี่ยงทั้งที่อยู่ในห้องแอร์ สภาพดูแม่ค้าสุดๆ ไปเลย

ถ้าบอกว่าเขาจีบยายนี้ จะมีคนเชื่อจริงหรือ

“คุณคะ คุณ...” ปัดศรเรียกเมื่อเห็นว่าชายนุ่มนั่งงั้นไปเลย เมื่อเห็นหน้าเธอ ทั้งที่เธอกล่าวสวัสดิ์ดีตั้งสามรอบแล้ว เขาก็ไม่หือไม่อือสักคำ

แดนดินรู้สึกตัวจึงต้องรีบหันหน้าให้เหมือนว่าเมื่อครู่เขาไม่ได้คิดอะไรเลวร้าย ไม่ได้คิดเลยว่าอยากหันหลังแล้วเดินกลับออกไปมากแค่ไหน

“ครับ?”

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่าคะ อยู่ดีๆ ก็นั่งไป”

“ผมจะเผลอตว์ทุกที เวลาที่เห็นของสวยๆ งามๆ”

ปัดศรเลิกคิ้ว หันซ้ายหันขวาเพื่อให้รู้ว่า ‘ของสวยๆ งามๆ’ ที่เขาวาคืออะไร แต่ด้วยใจบริสุทธิ์...เขาคงหมายถึงต้นแคคตัสที่เธอใช้ประดับประดาในร้านนั่นแหละ

“คุณนี่ดูหลงใหลเจ้าพวกแคคตัสมากๆ เลยนะคะ ดีเลยคะ คุณมาถูกที่แล้ว”

“อะไรนะครับ”

“ก็แคคตัสไม่ใช่เหรอกะ ที่ทำให้คุณมองตาก้างอยู่แบบนี้”

แดนดินแทบจะเอาหัวโหม่งพื้นโลก ทั้งที่เขາหมายถึงเธอ แต่เธอกลับมองว่าเขากำลังชื่นชมต้นกระบองเพชรไร้สาระนั้น

เป็นผู้หญิงแบบไหนกันแน่

ไม่โง่เกินไปก็คงจะซื่อปื้อ

“เดี๋ยวละคุณทางนี้เลยนะคะ ฉันขอเวลาล้างมือถอดผ้ากันเปื้อนหนึ่งนาทึ”

แดนดินมองคนที่วิ่งปรั๊ดไปหลังเคาน์เตอร์อย่างไม่รู้จะทํายังไรหรือพูดอะไร นอกจากตอบออกไปสั้นๆ ว่า “ครับ”

พอล้างมือ ซับเหือบนไบหน้า ถอดผ้ากันเปื้อน สาวอบ
ที่ดูชะมุกชะมอมก็ดูได้ขึ้นมาเล็กน้อย แต่แดนดินก็ยังรู้สึกอยู่ดีว่าเธอช่างไม่มีอะไรน่าดูเอาเสียเลย

ถ้าขึ้นเป็นอย่างนี้ แผนการจีบเพื่อใช้เธอเป็นสะพานข้ามไปหานายอาทิตย์คงจะไม่มีวันสำเร็จเป็นแน่

“สวຍมากครับ คุณรับมาทั้งหมดเลยหรือ”

“บางส่วนก็เพาะเองคะ แต่ส่วนน้อย ถ้าคุณแดนดินต้องการจำนวนมากถึงห้าร้อยต้น ฉันสามารถสั่งจากไร่ตะวันตกได้ภายในไม่เกินสองสัปดาห์คะ”

แดนดินสีหน้าเฉือนไปจนอีกฝ่ายจับสังเกตได้ เขาไม่ตอบอะไรยััทำให้เธอร้อนใจ

“คุณไม่สบายใจอะไรหรือเปล่าคะ”

“ผมเกรงว่าถ้าเจ้าของไร่เขารู้ว่าคนซื้อเป็นผม เขาจะไม่ขายให้ นะสิครับ”

ปัดศรเบิกตากว้าง เธอลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท เพราะมัวแต่ดีใจที่มีออเดอร์สินค้าเข้ามาเยอะแ่ๆ “ฉันลืมไปเลยว่าคุณมีปัญหากับ

พี่...เอ่อ คุณอาทิตย์ เจ้าของไร่ตะวันฉาย”

“ผมไม่ได้มีปัญหาอะไรกับเขาหรอกครับ” แदनดินตอบด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความไม่สบายใจ “แต่เขาต่างหาก ที่...”

ปณศรไม่ได้นึกถึงปัญหาข้อนี้จริงๆ ถึงเรื่องราวระหว่างแदनดินกับอาทิตย์จะเป็นข่าวใหญ่อยู่ร่วมสัปดาห์ แต่เธอก็เป็นคนนอก ไม่ได้รู้ต้นลึกหนาบางอะไรมากไปกว่าที่คนทั่วไปรู้เลย แม้ที่แदनดินพูดจะมีสวนเป็นไปได้อยู่บ้าง แต่เธอก็เชื่อมั่นว่าวันฟ้าใหม่จะมีเหตุผลพอในเมื่อศาลยังไม่ตัดสินก็เท่ากับว่าแदनดินยังบริสุทธิ์

หรือว่าเธอมองโลกในแง่ดีเกินไป เพราะถ้าผลการตัดสินของศาลออกม่ว่าแदनดินคือผู้บงการ ก็เท่ากับว่าเขาเป็นคนร้ายที่ฆ่าคนได้เสียวนะ

“คุณปณศรก็คงคิดเหมือนกันใช่ไหมครับ ว่าไร่ตะวันฉายจะไม่ยอมขายของให้ผม ผมเข้าใจนะครับ สถานการณ์ตอนนี้มันชวนให้เชื่อที่ผมเป็นคนทำจริงๆ”

เห็นใบหน้าเศร้าๆ ของเขาแล้ว คนจิตใจอ่อนไหวก็อดสงสารไม่ได้ เธอเชื่อคนง่ายเกินไปไหม หากจะเชื่อว่าเขาอาจไม่ได้ทำ

“ฉันไม่ได้คิดว่าคุณเป็นคนทำนะคะ” ปณศรแอบไขว้นิ้วเพราะโกหก แน่จนละ เธอเคยคิดว่าเขาเป็นคนทำเพราะความคิดอันตื้นเขิน เขาว่ากันมาเธอก็ว่าตามไป ไม่ได้ไตร่ตรองให้ดีก่อน “ตำรวจไม่มีหลักฐานว่าคุณทำ ก็ถือว่าคุณยังเป็นผู้บริสุทธิ์อยู่ อย่าคิดมากนะคะ”

“บางทีผมก็อยากให้ตำรวจได้หลักฐานไวๆ คนจะได้รู้ความจริงเสียทีว่าผมไม่ได้ทำ”

“เอาเป็นว่าฉันคนหนึ่งที่เชื่อว่าคุณไม่ได้ทำ สู้ๆ นะคะ” เธอบอกด้วยใบหน้าที่ระบายนัย

แदनดินผลอสบตาพราวระยับอย่างลึมดัว ยายนี่เป็นเด็กน้อยจริงๆ เลยนะ

แบบนี้แหละ...ง่ายดี

“คุณเชื่อผมจริงๆ เหรอ”

“ใช่ค่ะ ฉันเชื่อจริงๆ ว่าคุณไม่ได้ทำ ยอมรับนะค่ะว่าตอนแรกฉันก็อดคิดแบบคนอื่นๆ ไม่ได้ นั่นเพราะฉันยังไม่เคยได้สัมผัสตัวตนจริงๆ ของคุณ ตอนนี้ได้คุยกับคุณก็ได้เห็นว่าคุณเป็นคนสุภาพ คงไม่ทำอะไรร้ายๆ แบบนั้นหรอก” ปณศรพูดตามที่คิด ก่อนที่จะเบิกตากว้างด้วยความตกใจ “ตายจริง ทั้งที่เพิ่งพบกันแท้ๆ ฉันกลับพูดอะไรเอะอะโอะโอะไปเรื่อยเลย ขอโทษนะค่ะ”

“ไม่หรอกครับ คุณนะทำให้ผมสบายใจขึ้นมากเลยต่างหาก”
แดนดินส่งสายตาแพรวพราว

ปณศรไม่รับรู้ความนัยจากดวงตาคมเข้มของเขาจึงยิ้มกลับไปอย่างจริงใจ “ด้วยความยินดีค่ะ”

จากนั้นร่างอวบที่สูงเพียงไหล่ของคนตัวโตก็เดินนำเข้าไปในโดมที่เต็มไปด้วยกระเบื้องเพชรหลากหลายสายพันธุ์ เธอมีความรู้เรื่องแคคตัสในระดับที่มากพอสมควร เพราะผ่านการศึกษาค้นคว้าอย่างลึกซึ้งก่อนจะเปิดร้าน อันที่จริงเธอไม่ได้หลงใหลมันเท่าใดนัก ทุกอย่างเริ่มต้นจากวันฟ้าใหม่ทั้งหมด รายนั่นอะไรๆ ก็น่าสนใจไปหมด ส่วนเธอเพิ่งจะมาชอบตอนที่คลุกคลีอย่างจริงๆ จังๆ เมื่อไม่นานมานี้

“เท่าที่ดูมาทั้งหมดนี้ คุณชอบมั๊ยค่ะ” เธอบอกเมื่อพาเขาเดินดูจนทั่วแล้ว

“ชอบครับ”

ฟ้าสลับก่อนหน้านีกลายเป็นความมืดปกคลุมไปทั่วบริเวณ แต่แสงไฟสีส้มนวลตาก็ยังส่องสว่าง ปณศรเงยหน้าขึ้นก็พบว่าดวงตาคมเข้มจับจ้องมาที่เธอ

รอยยิ้มกระจ่างของปณศรค่อยๆ จางลง ไม่รู้ว่าทำไมดวงตาคู่นั้นถึงได้ทำให้เธอหวั่นไหวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนในชีวิต

“เอ่อ...” หญิงสาวหันซ้ายหันขวาด้วยความประดักประเดิด เอาจริงๆ เขาก็หล่อมากอย่างที่แต่งกว่านั้นแหละ มายืนจ้องกันแบบนี้ คนไม่เคยมีความรักก็อดหวั่นไหวไม่ได้ แต่อย่าคิดอะไรไปมากกว่านี้เลย คนอย่างเธอมีความรู้สึกแบบนี้กับใครก็เท่ากับหักอกตัวเองตั้งแต่ยังไม่ทันเริ่ม “งั้นเราเข้าไปตกลงเรื่องของกันข้างในร้านเลยดีมั้ยคะ”

“ผมคิดว่าพຽ່ງนี้คຽ່ຍมาคຽ່ຍใหม่ดีกว่า งานที่บริษัทผมอีกตั้งสามอาทิตย์ คิดว่าน่าจะยังพอมีเวลา แต่วันนี้ผมมีนัดเข้ามากะทันหันเลยต้องรีบไปนะครับ”

“อ้อ อย่างนั้นก็ได้ เอาที่คุณแดนดินสะดวกเลยนะคะ จะมาเมื่อไหร่ เข้ามาได้ทุกเมื่อเลย” ปณศรกล่าวอย่างสุภาพเป็นทางการ

“ครับ ถ้างั้นผมขอเบอร์คุณได้มั้ຍครับ สะดวกกว่าทักผ่านแชต”

“ได้สิคะ” เธอรีบบอกเบอร์เขาโดยไม่ลังเลเลยสักนิดว่าแดนดินอาจหวังอะไรมากกว่าติดต่อเรื่องงาน

เธอไม่มีความจำเป็นต้องลังเล เพราะตั้งแต่เกิดมาปณศรไม่เคยมีผู้ชายคนไหนเข้ามาจีบหรือหวังอะไรจากตัวเธอเลยสักครั้ง และชีวิตนี้คงไม่มีง່ายๆ ด้วย

เมื่อแลกเบอร์กันเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวก็เดินมาส่งแดนดินที่รถ พอเห็นเมอร์เซเดส-เบนซ์สีขาวนวลจอดอยู่หน้าร้าน ดวงตาก็เบิกกว้างขึ้น

“โอ้โห รถสวยจังเลยคะ”

แดนดินแอบยิ้มกริ้ม ผู้หญิงร้່อยทั้งร้່อยไม่มีใครไม่ชอบผู้ชายรวยที่บอกว่าไม่ได้มองกันที่ฐานะเงินทองก็แค่คำพูดสวยหรูที่ทำให้ตัวเองดูดีเท่านั้นแหละ

เฮอะ! ผู้หญิง

“ชอบรถเหมือนกันหรือครับ”

“ไม่หรอกค่ะ ฉันไม่ได้ชอบรถเป็นพิเศษ แค่เห็นว่าเป็นเบนซ์ตามันก็โตเองโดยอัตโนมัติล่ะค่ะ” บัณฑิตบอกตามที่คิด นัยน์ตาเป็นประกายวิบวับ

คนที่คิดว่าอีกฝ่ายจะมีคำพูดสวຍหรือถึงกับชะงักไป ไม่คิดว่าเธอจะพูดออกมาตรงๆ โดยไม่คิดรักษาภาพลักษณ์ของตัวเอง และแม้ว่าจะแปลกใจ แต่ชายหนุ่มก็ยังเดินตามแผนต่อไป

“ถ้าคุณชอบ ว่างๆ ไปนั่งรถเล่นกับผมได้นะครับ”

“หือ?” หัวใจบัณฑิตกระตุกดูบ ไม่ใช่แค่เพราะเนื้อความในคำพูดของเขา แต่น้ำเสียงกรุ่นกริมนั้นด้วยที่ทำให้เธอใจสั่น

“พูดจริงๆ นะครับ ผมมาอยู่ที่นี่ไม่ค่อยรู้จักใคร ถ้ามีเพื่อนกินข้าวบ้างก็คงจะดี”

บัณฑิตไม่ตอบอะไร เพราะพูดไม่ออก เธอนิ่งไปจนแดนดินต้องเอ่ยต่อ

“ขอโทษ ผมลืมไปเลยว่าบางที่คุณอาจไม่ได้เห็นผมเป็นเพื่อน”

“เปล่านะคะ” เธอปฏิเสธอย่างตระหนก “ฉันไม่ได้คิดแบบนั้นนะคะ แต่ฉันเกรงใจว่าคุณจะลำบากเปล่าๆ”

“ผมไม่ลำบากหรอกครับ แต่ถ้าคุณพูดแบบนี้ แสดงว่าเราเป็นเพื่อนกันได้ใช่ไหมครับ”

“คะ?”

“ผมอยากเป็นเพื่อนกับคุณจริงๆ นะ ถึงได้คุยกันไม่กี่ครั้ง แต่ผมก็รู้สึกถูกชะตากับคุณ ถ้าไม่รังเกียจ รับผมเป็นเพื่อนสักคนจะได้มั๊ยครับ”

บัณฑิตยังอึ้งอยู่ โดยปกติเธอไม่ค่อยได้รับเกียรติจากใครแบบนี้มาก่อน โดยเฉพาะกับผู้ชาย พวกเขาไม่เคยชายตามองเธอด้วยซ้ำ ซึ่งเธอรู้ดีว่าเพราะอะไร และไม่เคยคิดใส่ใจเพราะไม่เห็นถึงความสำคัญ แต่พอได้รับมันจริงๆ ก็อดรู้สึกดีไม่ได้ ยิ่งคนที่มอบความรู้สึกนี้ให้เป็น

คนระดับที่สูงเกินเอื้อมอย่างแดนดินด้วยแล้ว ใจเธอก็ปั่นป่วนแปลกๆ

“ด้วยความยินดีค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้น ผมขอเรียกคุณว่า...”

“ไฉนคุณคะ” บัณศรบอกพลางหัวเราะเมื่อเห็นสีหน้าแปลกไปอย่างกะทันหันของเพื่อนใหม่ “เพื่อนๆ ฉันเรียกแบบนั้นจริงๆ นะคะ ไม่มีใครเรียกฉันว่าซนุณสักคน”

“ฉันผมขอเป็นเพื่อนคนแรกที่เรียกคุณว่าซนุณก็แล้วกันนะครับ ส่วนคุณเรียกผมว่าดินเฉยๆ ก็ได้”

แดนดินรู้สึกตัวเองย้อนวัยไปสักยี่สิบปีเมื่ออีกฝ่ายยื่นมือมาสัมผัสมือเขาอย่างธรรมชาติยามสากล จะว่าไปแล้วเขาอายุห่างจากเธอเยอะมาก น่าจะเก็บบีบปีได้ เธอควรเรียกเขาว่าพี่ แต่ช่างปะไร เขาไม่ได้จริงจังกับมิตรภาพครั้งนี้สักเท่าไรอยู่แล้ว พอได้ทุกอย่างที่ต้องการก็เป็นอันจบ

“คุณดิน” เธอเรียกเขาตามคำร้องขอ ไม่กี่ครั้งที่เธอจะรู้สึกยิ้มได้ทั้งปากทั้งใจ ภายในใจอึมเอมไปด้วยความยินดี

“ผมกลับก่อนนะครับ แล้วพรุ่งนี้จะมาใหม่”

“ขั้บรดี๊ๆ นะคะ”